

EL LLENGUATGE

L'opció

Són molt nombrosos els noms substantius que són definits pels diccionaris dient que designen l'acció o l'efecte (o totes dues coses) d'un verb de la seva mateixa família etimològica, sovint el seu primitiu o el seu derivat. Això vol dir que per a l'expressió de les idees d'acció, efecte, estat, procés, etc., normalment disposem d'un nom i d'un verb i, per tant, fins i tot prescindint dels possibles sinònims, recorrem al que més ens convé en cada cas, al que més s'ajusta a la nostra conveniència. Així com que disposem alhora de *convenir* i *conveniència*, diem *Em convé que vinguis aviat*, en què ens ha semblat més adequada una frase verbal, però *Només mira la seva conveniència*, en què hem cregut més oportú de recórrer a una frase nominal. Però no són pas del tot infreqüents els casos de noms, que indiquen accions, processos, estats, etc., mancats de verb, i de verbs sense el nom corresponent. En català, per exemple, no veiem que existeixi el verb corresponent a *convalescència* (solem traduir «convalecer» per *refer-se*). Hem de recórrer, aleshores, per a la formació de frases verbals, a una mena de circumlocucions amb el substantiu, com *estar en convalescència*, *entrar en convalescència*, *continuar la convalescència*, etc. Un cas contrari és, per exemple, el del verb *centrar*, sense cap substantiu que designi la seva acció o el seu efecte. Per a la formació de frases nominals hem de recórrer aleshores als substantius genèrics habituals determinats pel verb: *el fet de centrar*, *l'acte de centrar*, *el resultat de centrar*, etc.

El substantiu *opció*, que és un dels mots tòpics del llenguatge actual —d'un cert llenguatge actual—, contràriament, per exemple, a *convalescència*, no deixa de tenir el seu verb corresponent, que és, com sembla que hauria d'ésser generalment sabut, *optar*. Però es dona el cas singular i sorprenent que els qui han fet d'aquest substantiu, *opció*, un dels mots bàsics i essencials, imprescindibles, de llur llenguatge, ignoren olímpicament el verb *optar*. La moda que ha encimbellat el substantiu no s'ha estès al verb. I, és clar, això obliga a recórrer a circumlocucions innecessàries, com *La nostra opció és que ho farem nosaltres mateixos* o *L'opció per la qual m'he decidit és de comprar el més econòmic*, que hom podria resoldre més senzillament, ja que en disposem, amb el verb *optar*: *Hem optat per fer-ho nosaltres mateixos*, *Vaig optar per comprar el més econòmic*.

Albert Jané